

نویسندگی و نشریات

فریاد هیروی

جملہ حقوق شاعر کنوں ہتھیکے ہن

کتاب داناں	: نویں دنیاوی تلاش
لکھاری	: فریادہیروی
کتابیت	: پارس شاہ بخاری (تونس شریف) 0344-4834173
ترتیب	: آفتاب احمد خان قصرائی
چھاپہ خانہ	: گلشن ہاؤس، لاہور
پہلی چھاپ	: فروری 2020ء
تعداد	: کپ ہزار (5000)
قیمت	: 500
کتاب ملن واپتہ	: گلشن ہاؤس، لاہور

اہری: انجمن ترقی پسند مصنفین تونسہ شریف

توئیں دُنیاوی تلاش

فریادہیروی

”انجمن ترقی پسند مصنفین تونسہ شریف“

2020ء

رابطے سانگے: العباس اُچیمیر، تونسہ شریف

0334-6040945

0345-1627932

mahboobfaryadharvi@gmail.com

ہک بھاگ وندی آکھتے ”عمرا“ تاں کرکھڑوں
فسوں! لپٹے پال کوں بستہ نئے ڈٹا!

انتساب
”آفتاب خان قیصرانی دے نانویں“

”انجمن ترقی پسند مصنفین، تونسہ شریف“

تندیر

صفحہ نمبر	عنوان	صفحہ نمبر	عنوان
01	دوستو! چاہو، لاؤ چوپ بکھ دی نہیں	55	کافر زت ایچ کعبہ ڈیکھتے تھی ناں بگدے
02	شیشہ تے پتھر، ہمسرا، لگدا ناں نہیں	56	گھری امکان دوست ہوندے ساکین
03	ایں نظر کول زمانہ مس ناں نہیں لکھدا	57	کجھ جیا سوچے، ایں نہیں تھی بگدی
04	نازہ گھر کول اج زما یروچ بگدے	58	پڑائی زت دا تھر کولن پر سدھے
05	داخلی امتحان رکھاوئیں	59	پوہوے پالے کنول بچا نواں، ہے اجازت؟
06	اُنہاں لکول سیلا آکھ ڈیاواں ناں	60	اندھارے کولوں مان ڈیکھی
07	گھر کول شعور دار تے ستے ڈتا	61	اندھلا بی شعور ہوندا ناں
08	ہے گناہ یا ثواب، گن آواں	62	شعور کول اجزا مڈھ لکھی
09	لے بناؤ تھیو ستاں کجھ تھیسی ولا	63	پکے کرے سوچ آپہ گئے ہیں
10	کجھ نکلی، گھر نکلی کیا؟	64	صرف سو سال دے پرو سوچوں
11	ایں آہ مہاشم شہر پا چیرہ، بچا ک تھی!	65	بگدے، بگدے، بگدے لب وچ ہے
12	کجھ شخص ویسیہ شہر وچ ہلدی آنا دوڑ پئے	66	اے شہر پورا ستر و لگدے
13	سحر دیو وچ جانا ہندے وگدے ویا لکھے	67	ایں تھیسی حصر ضروری ہے
14	ستویں تھجھ کول ستار اتر پیا ہے	68	زور دن ہے، گمراہ دورا نہیں
15	اُس ڈیوان اُوحل ایں وی نہیں	69	کجھ عہد دا شیشہ بکول آواں
16	زیرت دار سامان پیدا کر گھدے	70	گھر دا جہان ڈے بگیا بکوتی
17	وئی وئی پہرہ کیوں ہے؟	71	مصلحت دا عیام تھی جیکر
18	وڈے عمر ستوں آہلدی کھڑی ہے	72	اوشی اوشی دار برنگی جانی ووے
19	کافر ی ایویں نہیں ہلدی دوستو!	73	آپنے حصے دی موت مار آواں
20	گھر دا رتھا ناں نہیں رکدا	74	شورانا اٹھن دا کجھ تھیسی
21	ڈیندے جیکر سزا، کھڑا راہوے	75	شہر وچ چڑھے علا دوہنے وی نہیں
22	رستے دا واک شعور توں پہلے پا	76	ہندے کولوں کیوں نفرت تھی بگدی اے
23	بد لے لے گئے ہن، تھیرے ایں نہ ہن	77	گھر کول فاتحہ پانچھ سے میا روکھا!
24	روٹی ہمسرا ہے، روہوئیں	78	زندگی دا ذکر ہا
25	لبی دیو وچ ہن گئی زمانے، بکول کسی!	79	آکھ کے باغی، وڈی تکیں ڈے گیا ہے تھی
26	تھجھرتوں تھجھرتا کھیا: ہم	80	قطرہ قطرہ روہیا تھئے
27	اے چشمہ گل ہونے، مینا ڈیو تھلے بکائیں؟	81	پہلے ہن کجھ غیر بہن اپنے جاجر
08	مس اجنبی ہاں، گمراہ آہلدی ہاں	82	عزف دی بھرتی وچ کے کھڑے
09	لہرا اختلاف، ہن تھی وی ہے	83	کوتی نزدیک، ڈور نہیں رکھدا
10	آپ کول عارضی بکھدیوں؟	84	سر دی وی تصدیق ناں تھیسی، کھنیں دیکھے
11	ریت کول لا جواب کر چھوڑیے	85	کجھ دی نہیں تھیسی امر تھیسی اوہی ہے
12	آپٹا ساہوے، اُوحل کیوں لکھدی؟	86	لفظ متکدن، خیال متکدن کیا
13	جبر دی ہووے جزا، ممکن ناں نہیں	87	سر دے سا نوٹوں دار ہے، جکر ہووے پئی
14	ٹپٹیس دا اعتبار پہ تھنوں رہ گیا	88	سوچ وے آسمان توں نکھناں ہے؟
15	سراپن وی کئی بکول تھیسی	89	جبر دے سارے حوالے جانی ووے
17	ٹوں نبویں، بے نشان مس دی ہاں!	90	اچھری تھما کئی کئی، جتاں شاہد ہونے؟
18	جلے دا ہتمام کرا!	91	وہیرے کول وڈا آہر ستاں آکھے بیا
19	چند کولوں جتناں تے اترے	92	آتما گن کے جبراجنبی ہونگی
20	بھونکے تے آسمان دا رابیل نہ دوسکی	93	اُوندے جبرے تے داغ نہیں پائیں
21	پانی نہ کھوپا!	94	لفظ زنی، خیال زنی نہیں
22	تھو یاں نسلوں اُٹاس ہن ناں کیا!	95	جسم شیشے، روئے پتھر ہن
23	پہلے سارے حوصلے بکولوں	96	غلامی کول قیمت آکھ کے کھوپ آکھی؟
24	بگدے سلس توں پاک تھی آئی اے	97	تسا دا مان جیو بگدے سوچ!
25	خاک دے بو تے، ہوں کجھ کیسے	98	موت لکھ چھوڑی سے کار نہیں لکھیا
27	وڈے دیکھے دا خواب آسگدے	99	دشت ہے یا شہر ہے، کجھ ہے ناں کسی
28	وڈی کالھ اے ستا نہیں مینا جیکر	100	سوچ تے افسوس ہے، تھکان ناں پہلے دی ہا
29	گھر دی انتہا دا کیا تھیسی	101	پہلا تھجھ، آخری نماشاں کیا؟
30	علم وی انتہا دی نہیں ہندی	102	علم اجزا م تھیسی
32	سوچ وی تونی تے سا نظر متاں	103	شعر کول شاعری کول کیا آکھوں؟
33	لازم ہے کجھ شراب لا زہنیں	104	اکھوے سوچ شیشے گھر ڈی سدا ناں نہیں
34	رکھ پا لوئیں لگی جھاں بکولوا!	105	پانی دی لاش ریت دے سینے تے ہن وی ہے
35	کوتی مثبت شباب آسی ناں کجھ تھیسی	106	اندھری کائنات کول ایویں آکھیسے
36	ناں دا گمراہ کجھ نبوی کیا	107	تھانے نہیں ناں نظیں دے
38	لفظ تسن، خیال تھاپے	108	آپنے ہونوں دی بھیک کول متکدن
		109	لفظ دی نہیں خیال دی وضعاے
		110	عسودے دیکھے قصور نہیں بچھدا

دوستو! جاگو، الاؤ، چُپ گجھ دی نہیں
فیض دی شاعری سناؤ چُپ گجھ دی نہیں

نیلے روہ دیں بارشیں پتھر دسان
فکر دی بارش دساؤ چُپ گجھ دی نہیں

اپنے چہرے سگ یادیں دا سانج!
چندر دا چہرہ لہاؤ چُپ گجھ دی نہیں

روہی دج خوبہ اویں موجود ہے
خواجے دی سنی کافی پاؤ چُپ گجھ دی نہیں

وسا موری کھا لعی ہے شہر کول
شہر دج گجھ شور پاؤ چُپ گجھ دی نہیں

درخت مارے گیئیں پکھی مر سیتیں
آلٹے نپ نپ بلاؤ چُپ گجھ دی نہیں

توں اگر چاہندیں، ہٹا گھن منٹ دج
میں بیا اسان پیدا کر گھدے

اِس لُحطے کول زمانہ میں تاں نہیں لکھدا
توں ہوں کجھ ہمیں قصیدہ میں تاں نہیں لکھدا

لکھے ہوئے تھے دی ہے کئی روشنی لکھداں
لکھے ہوئے تھے دا نوحہ میں تاں نہیں لکھدا

تیکوں ”کارل“ دی ہک ہک کالھ لکھ ڈیتداں
الف لیلی دا قصہ میں تاں نہیں لکھدا

کہیں راتل کول دریا میں کڈاں آکھیے؟
کہیں پتھر کول شیشہ میں تاں نہیں لکھدا

توں آگئیں تاں میڈیں اکھیں دیوچ بہہ دتھ
اگر سوچی ترانہ میں تاں نہیں لکھدا

جے ہوندی ہجھ میں فریاد لکھ ڈیتدا
رکھی اکھ کول خزانہ میں تاں نہیں لکھدا

شیشہ تے پتھر ہمسفر، لگدا تاں نہیں
چندر لبوے ساڈے گھر لگدا تاں نہیں

تار دے سینے تے تریہہ دا راج ہے
تار ہے سکے دی بھر لگدا تاں نہیں

روشنی کول رات توں خطرہ تاں ہے
رات کول لگدا ہے ڈر لگدا تاں نہیں

دور توں کجھ کجھ اٹا ڈسدے میکوں
نال تھی آدے سحر لگدا تاں نہیں

آ! میڈے وجدان کول درشن کرا
زخم ہووے مختصر لگدا تاں نہیں

داخلی انتظار کھا ویسی
اپنا آیرا دیوار کھا ویسی

آ میڈی جان! تیر جلدی مار
زخم دا انتظار کھا ویسی

میکوں تونے دے مل دی ریت پُجھا
میں نہیں چلدا بزار کھا ویسی

کورا کاغذ وڈا مہانگا ہے
روح کوں لفظیں دا بار کھا ویسی

تازہ فکر کوں اج ازلیا ونج سگدے
دھرتی دا اندازہ لایا ونج سگدے

اے سارا ادراک دا کمء مشکل نہیں
لچلے دیوچ چدر لہایا ونج سگدے

اوندے شہر اچ بھیک تاں ساڈا مسلک نہیں
اوندے شہر اچ بر کتویا ونج سگدے

کہنیں کہنیں ویلھے بندہ وار تے ہوندا ہے
وار تے ونج کے شعر سُٹایا ونج سگدے

بھیندی چھاں تے صدیں تاٹی نسلاں باہن
فکر دا اٹجھاں درخت دی لایا ونج سگدے

فکر کوں شعور دا رستہ نئے ڈتا
ڈیکھے تاں ہا، خیال کوں شیشہ نئے ڈتا

ایں سال تو نئے کوں کریہہ دا کرب کھا لتھے
ایں سال شاید ہنچھہ دا صدقہ نئے ڈتا

اے رزق! سیڑی آتما دی سو دفعہ قسم
مرہ گئے ہیں ہنٹی سوچ کوں کاسہ نئے ڈتا

ہک بھاہوند دی آکھ تے عمرا تاں کرکھڑوں
افسوس اپنے ہال کوں بستہ نئے ڈتا

اے دوست! آندیں نلیں کوں آندے جنم نہ ہی
کہیں اہلی دیب دا قصہ نئے ڈتا

انہالے کوں سیلا آکھ ڈیاں تاں!
ایں ہلدی بھاہ کوں پالا آکھ ڈیاں تاں

او ٹر دا ہے مگر قامت، قیامت تاں
او ہے قدمیں دا چھالا، آکھ ڈیاں تاں؟

جیرھا مقول ہے اڈکوں لکھاں قائل!
جیرھا لٹ پگئے سہالا، آکھ ڈیاں تاں؟

بناوت ہے مگر گنگدام لفظیں دی
ہے اپنے منہ تے تالا! آکھ ڈیاں تاں؟

کچی تہ تے نہ لڑکی دل کوئی
سوچ دا انقلاب گھن آیاں

تہڈے بختے ہوئے زخم رسدے پین
ڈکھا ڈاہویں کتاب گھن آیاں

تل دی ریت اج رچا ڈتے میکیوں
بک غزل دا ثواب گھن آیاں

ہے گناہ یا ثواب گھن آیاں
ادکوں اج بے حساب گھن آیاں

چہرے پڑھساں غریب لوکیں دے
”فیض“ دی اج کتاب گھن آیاں

اوندے شیر اج خدا کون نیا ہم
کافری دا خطاب گھن آیاں

گزری رت دے رلے نہھی گزریا
آندی رت دا نصاب گھن آیاں

مجھ نکلسی مگر نکلسی کیا؟
رات کولوں سحر نکلسی کیا؟

میڈیں سوچیں توں سوچلا پندے!
چندر اج مختصر نکلسی کیا؟

علم ہن ہنٹی سیدھ تے آ ہگئے
شعرا قصے دا شر نکلسی کیا؟

میڈا رستہ اگو تے ٹر دا پئے
کلھے کرے توں در نکلسی کیا؟

بے پناہ تھیوے تاں مجھ تھیسے ولا
زخم آہ تھیوے تاں مجھ تھیسے ولا

آپاپی لوکین دی دتی دوستوا!
بادشاہ تھیوے تاں مجھ تھیسے ولا

اٹنی بٹنی دا جیکوں ادراک ہے
خیرخواہ تھیوے تاں مجھ تھیسے ولا

میڈے اندر نتیں دریاویں دی تریہہ
برف بجاہ تھیوے تاں کجھ تھیسے ولا

وقت دی رفتار رستے جاہکی
لکھ ماہ تھیوے تاں کجھ تھیسے ولا

ہک شخص و میسے شبر دج ہلدی انا دو ٹر پے
ایویں سمجھ کے سورج اٹھدے اُشا دو ٹر پے

بندہ عجیب شے ہے! کوئی بد نصیب شے ہے
بندہ با بھونیں تے ٹٹاں، بندہ خدا دو ٹر پے

تخلیق دا پیہر قافل مزاج کیوں ہے؟
دھرتی توں مادرا ہے یا انہا دو ٹر پے

کہیں اوپرے الاؤ دج فکری خلا تاں راہندے
پہلا نہیں پیر سنہلیا، ڈوجھا خلا دو ٹر پے

ایں آم شام شبر دا چہرہ سچاک تھی
اُوں ڈیکھتاں ہے آپ کوں شیشہ سچاک تھی

توئے دے ل دی ریت دیاں نبھاں خموش بہن
دھرتی دا حلق خشک ہے بدلہ سچاک تھی

دنیا توں انج رہ کرانیں نندریں توں کیا ملی؟
ہُسن ہیں ”گولڈ ورلڈ“ دا حصہ سچاک تھی

ہک شخص لہندی شام کوں ولدا پے شبر دو
اے حسرتیں دی رات دا رستہ سچاک تھی

سُئوئیں سنجھ کون ستارا نُر یرا ہے
میں ڈیکھاں ہا نظارا نُر یرا ہے

سُئوئیں سنجھ کون ستارا نُر یرا ہے
میں ڈیکھاں ہا نظارا نُر یرا ہے

سُئوئیں سنجھ کون ستارا نُر یرا ہے
میں ڈیکھاں ہا نظارا نُر یرا ہے

سُئوئیں سنجھ کون ستارا نُر یرا ہے
میں ڈیکھاں ہا نظارا نُر یرا ہے

سُئوئیں سنجھ کون ستارا نُر یرا ہے
میں ڈیکھاں ہا نظارا نُر یرا ہے

صحرا دیوچ داہندے دکدے دریا لکھے
ہے کوئی جیرھا آندی رت دے لکھے

”بھاگو“ میڈی ”ڈلیو، ایم او“ بن ڈکھاوے
پُر ”سُئوئیں“ ”ایم، ایس“ بن کے نئے لکھے

ہن ناں ہر مٹی ”کانشس“ تھی کے جیندے سگتی!
ہن نہ کہیں دی مونجھ دیوچ مٹی ڈوہڑے لکھے

اشجھا اندھا کون ہے جیرھا چندر کون پتر آکھے
اشجھا پاگل کون ہے جیرھا پتر شیشے لکھے

زیست دا سامان پیدا کر گھدے
اکھ دیوچ مہمان پیدا کر گھدے

ٹوں اگر چاہندیں ہٹا گھن منٹ دج
میں بیا سامان پیدا کر گھدے

ہنیں سیاہ راتیں نہ آسن شہر دج
چاندنی نگران پیدا کر گھدے

ہنیں تان ہر ذرہ ایسی سانولا!
ہنیں تان میں نردان پیدا کر گھدے

ہنیں میٹیں غزنیں تے تھیں اعتراض
دوستیں عنوان پیدا کر گھدے

انس ڈیون اُدھار ایں دی نہیں
ہیں تان سہی غم گسار ایں دی نہیں

میڈا اسان میڈی بھونیں سانویں!
میڈا پردوگارا ایں دی نہیں

برو ننگے عذاب اہٹی جاہ
دامن ہے تار تار ایں دی نہیں

تھہ اُبالھا ہے روز ڈھہہ پوندے!
شام ہے شاہ سوار ایں دی نہیں

درمیان اچ فظ روپے ہیں
ہے لوہٹی دیوار ایں دی نہیں

جیرھا بنگر مس آ کہندے
دھرتی ماء دا صدقہ کیوں ہے؟

چرے جیکر وقت لکا ہگئے!
بھتھیں ہما شیشہ کیوں ہے؟

پٹے چدر مرا ڈپدی ہے
کالی رات دا شیوہ کیوں ہے؟

قاتہ فکر پلیندے، آہن!
شہر اچ فکر دا قاتہ کیوں ہے؟

دتی دتی پہرہ کیوں ہے؟
دسمیا دسمیا بندہ کیوں ہے؟

اللہ جیکر اندرو بیٹھے!
باہرو بند دروازہ کیوں ہے؟

شاہد شکر پچے کھاندے
لائیں دا اچ جلسہ کیوں ہے؟

ساڈے کیجے سوچا ہگئے ناں؟
آپ دا خفیہ دورہ کیوں ہے؟

غزنی تے بغداد دا قلعے
بارا بھک اے بستہ کیوں ہے؟

کافری کیجے پیپر نال جنگ
کافری ایویں نہیں ملدی دوستو!

آگہی ہے عاجزی دی ہم سفر
عاجزی ایویں نہیں ملدی دوستو!

اپنے اندر تھے ابھردے رات کون!
روشنی ایویں نہیں ملدی دوستو!

شاعری لبیا مجاہدہ ہے کوئی
شاعری ایویں نہیں ملدی دوستو!

زندگی لو موت کون مارک ہے کار
زندگی ایویں نہیں ملدی دوستو!

وڈے عرصے توں آہ ہلدی کھڑی ہے
سمندر وچ ہے بجاہ ہلدی کھڑی ہے

اڈوں منزل دیاں نتائیاں میں چھوڑین
مگر سفری دی راہ ہلدی کھڑی ہے

جنتاں دسا کے بیٹا ہئے کہیں کون
ٹوں ڈبہدا نہیں؟ او جاہ ہلدی کھڑی ہے

اُندی نفرت دی نیں دا ناں نتاں نہیں
میڈی ہنجھ دی سپاہ ہلدی کھڑی ہے

اے سارا ٹور ہے مقول تھجھ دا
اچاں تائیں قتل گاہ ہلدی کھڑی ہے

ڈیندے جیکر سزا کھڑا راہوے
ایہو مجھ ہے خدا کھڑا راہوے

متاں رویتی دے ہاں تے دس پوڑے!
اے دسویا! ڈوآ کھڑا راہوے

”پہٹی مٹی دا آ طواف کروں“
اوندے تجھ دا اُشا کھڑا راہوے

مل پیڑے تاں موت آ ویسی
درمیان اِچ خلا کھڑا راہوے

فکر دا ارتقا تاں نہیں زکدا
اے اُشا ہے، اُشا تاں نہیں زکدا

کچیں ساہیں دا اللہ حافظ ہے
بندے کولوں ڈوآ تاں نہیں زکدا

میں جے شامی، سویل توں گسدیں
سلسلہ جبر دا تاں نہیں زکدا

ایویں جیکر خدا کتوں تھیندے
تھیندا مجلسی خدا تاں نہیں زکدا

مانی مسیت اِچ نظام چلدا پے
کیا کروں پارسا تاں نہیں زکدا

رستے دا ادراک شعور توں پہلے با
 بُنی نہیں بندہ خاک شعور توں پہلے با

لیر کتیرے شہر اچ کیوں خوش راہوے؟
 بندہ آپ اشاک شعور توں پہلے با

سوچیم تاں ہوں دڑا کافر تھی بیٹھاں!
 میڈا اندر پاک شعور توں پہلے با

کھنمیں گھتی دھرتی کہیں دی قید اچ ہے
 با جیرھا اڈراک، شعور توں پہلے با

’ہیر‘ کوں آکھو اپٹے مال کوں آپ پُرا
 رانجھا میڈا چاک شعور توں پہلے با

وڈیں وقتیں دی کہ نشانی ہے
 نکا کو درخت دا کھڑا راہوے

اے شہادت ہے میڈے لہجے دی
 ”فیس یک“ تے آلا کھڑا راہوے

ساڈے سانول دا کہو راؤ دیکھے
 فکر دا ارتقا کھڑا راہوے

روشنی ہم سفر ہے، وہ دہلی
چندر تائیں دا سفر ہے، وہ دہلی

اپنا ادراک آپ جوگا سہی!
جتنا دی مختصر ہے وہ دہلی

اساں ہوسوں، نہ ہوسوں، ہوسوں پئے!
میکوں دتی دا ڈر ہے وہ دہلی

جیرھا سال تے سمدے پڈ مردے
بیرھ تے بھندا گھر ہے وہ دہلی

بدلیے گئے ہن نصیب ایں نہ ہن
لوک ہن پئے غریب ایں نہ ہن

جیویں بچھ تے اے بھوئیں قریب ہن ہن
ایں توں پہلے قریب ایں نہ ہن

میڈیں سوچیں دیاں فیساں ڈے میوں!
شہر دج گجھ ادیب ایں نہ ہن

چندر تے چاندنی نچھاور ہائی
روشنی دے رقیب ایں نہ ہن

مختصر توں مختصر آکھیا نہ ہم
آپ تائیں پٹا سفر آکھیا نہ ہم

راستے تھیندن جدا رستے دیوچ
چھوڑ دیندن ہمسفر! آکھیا نہ ہم!

رات کالی کیوں رہسی شہر دیوچ؟
شہر دیوچ تھیسے سحر، آکھیا نہ ہم!

علم آخر جیٹا ہا، جیت گئے
حرف تھیسے معتبر آکھیا نہ ہم

پہ دیوچ ہن کئی زمانے، گول سہی!
ڈرے دیوچ ہوندن خزانے! گول سہی!

”میرشاہ“ دا شعر پڑھ کے مگ دُعا
”نورشاہ“ دا آستانے گول سہی!

میڈے اندر ’ہن ہاں، ہاہرو روہ کھڑے
میڈا اندر کہیں بہانے گول سہی!

خامشی میڈی کوں نندراں آکھ نہ!
جاگدے لائھن دہانے، گول سہی!

تل دے پوتھیے سمندر میں کتوں
گیس پڑھدی ہے ترانے، گول سہی!

اے جنم بھل گئے، بیا ڈٹھا ہے کائیں؟
آخر اے مطلع ایویں سوچا ہے کائیں؟

”مقلیٰ سیڈا نصیب ہے شکر کر“
سانولا! ایویں تیکوں آکھیا ہے کائیں؟

ہک خیال آئے جاگدے لوکیں وچوں
سُم گئی تھلوق کوں دسچا ہے کائیں؟

کتنے پکھیں دے پُریں تے برف ہے!
ہنس کوں تالاب تے ماریا ہے کائیں؟

ساڈی بھوئیں دا رزق بھوئیں امب وات ہے
آ ذرا سوچوں! اکیوں پگالیا ہے کائیں؟

بندہ صرف ہکو جنم نہیں تک دے
بندہ کئی جنمیں دا گھر! آکھیا نہ ہم!

ہنسی جیکر پڑدا کھڑیں تاں پڑ کھڑا
پہلے اپنا آپ تر، آکھیا نہ ہم!

جگ ہائی معلوم نامعلوم دی
مہنی نہ راسی بے خبر آکھیا نہ ہم!

با بیا اختلاف، مہن وی ہے
آپ توں انحراف مہن وی ہے

جانیں زمانے کوں زلزلے سخن
ادنا اچا گراف مہن وی ہے

ماسے کولوں پہاڑ کڈھ گھندے
شیر وچ ہک صراف مہن وی ہے

شعر ہے اعتراف آدم دا!
شعر دا اعتراف مہن وی ہے

اوندی تفسیر پردے ہوں چائن
ہک مقدس غلاف مہن وی ہے

میں اجنبی ہاں مگر آشنا وی ہاں اپناں
خدا دی خلق ہاں لیکن خدا وی ہاں اپناں

میں اپنے قد توں کھاپیں دودھ دیتاں
کھاپیں ادھوراں! خلا وی ہاں اپناں

میں پیڑ دیاں ساریاں جسجاں سمیٹ کے آیاں
میں ماء دا یوسف، بھرا وی ہاں اپناں

میڈے شعور دا سورج غروب نہیں تھیندا
میں روشنی دا پییر، آشنا وی ہاں اپناں

ریت کوں لاجواب کر چھوڑیے
ہک سمندر، سراب کر چھوڑیے

اج تاں جنگل کوں دی اُپاشاں ہن
چاندنی کوں شراب کر چھوڑیے

چہرہ کھما ہا، دیتیں ڈردا ہا
ہنچھہ کوں ہم رکاب کر چھوڑیے

کل تائیں توں حساب دج ہانویں
اج میں سیڈا حساب کر چھوڑیے

آپ کوں عارضی سمجھدیں توں؟
ہس ایہا زندگی سمجھدیں توں؟

عشق صدیں دی عرق ریزی ہے
شوق کوں عاشقی سمجھدیں توں!

حالی نسلاں کھڑین اندھارے دج
رات کوں روشنی سمجھدیں توں؟

شاعری انکشاف جسمیں دا
قصے کوں شاعری سمجھدیں توں!

جبر دی ہووے جزا ممکن تاں نہیں
 قتل گاہ دیوچ دُعا ممکن تاں نہیں

موت کون ہے زندگی دا انتظار
 صحرا وچ آوے صبا ممکن تاں نہیں

جیندا اندر فکر سوچاں زہر دین
 لکھے نسخہ کیسا ممکن تاں نہیں

قتل تھی پئے چندہ بچھ پھاسی لگے
 بھوندی بھونیں تے دل اُسا ممکن تاں نہیں

بندہ اللہ سائیں کون انگل لائی وودے
 بندے دی ہے انتہا ممکن تاں نہیں

شیر وچ ہے ٹردیں لاشیں دا ہجوم
 لاش توں آئی ہے صدا ممکن تاں نہیں

اٹا ساہ ہے ادھار کیوں لکھدیں؟
 خود کون کچی دیوار کیوں لکھدیں؟

کانڈیں تے غلاب لکھ کے آ؟
 صرف ہنچھ دی قطار کیوں لکھدیں؟

آپ لکھٹے تاں شکھ دیاں سجھاں لکھ!
 آپ اپٹے لو دار کیوں لکھدیں؟

کودے کلچر دا کرب کھا ویسی
 ہر کون پروردگار کیوں لکھدیں؟

اے تاں اندر دی اکھ دا نسخہ ہے
 راستے دا غبار کیوں لکھدیں؟

سراٹیں دی کہانی ہول گھنسی
او دریا ہے روانی ہول گھنسی

میڈا سجدہ فقط متھے وا ٹھمب نہیں!
میڈے کعبے دی خامی ہول گھنسی

اگر اُدوں لامکانی وچ مکان اے
تاں سمجھوں لامکانی ہول گھنسی

اوکوں آکھو! جیکر لفظیں دے زخم ہن
تاں خیر اے بے زبانی ہول گھنسی

نہلیں دا اختیار ہا، نہیں رہ گیا
خان مجھ بیدار ہا، نہیں رہ گیا

ہنس میڈی دتی ہے ”جی ہا“ دا ہجوم
دتی ہک انکار ہا، نہیں رہ گیا

رات دے سینے تے ہنس گئی داغ نہیں
چدر دا کردار ہا، نہیں رہ گیا

ہنس میڈا چہرہ نہیں، تھل دی ریت ہے!
ہک سمندر تار ہا، نہیں رہ گیا

ہنس میڈی مرضی! میڈا اختیار ہے!
آپ تے اختیار ہا، نہیں رہ گیا

بندہ ہے پھاسی گھاٹ تے
جلے دا اہتمام کرا

اج شام شیشہ ڈیکھساں
چہرے دا اہتمام کرا

تونے دے تل کون دھوونے
بدلے دا اہتمام کرا

کافر دے سجدے پک چکس
کعبے دا اہتمام کرا

ٹوں نہویں بے نشان! میں دی ہاں!
جنگ دے درمیان میں دی ہاں!

ڈیکھ سہی! خان، ایں مناسب نہیں
کہنیں نہ کہنیں دی تاں جان میں دی ہاں!

میں بیٹے ہک جہان متگدیں توں؟
میڈو لنگھ آ! جہان میں دی ہاں!

میڈیاں غزلسی اگر الانون تاں؟
شہر وچ بے زبان میں دی ہاں!

اُبھریا ہے، پر اندھارے گھن کے آئے
آپ میں بدگان میں دی ہاں!

چندر کولوں چٹان تے اترے
بدلہ بھونیں دی امان تے اترے

واہندے وگدے گیان تے اترے
مطلع تانی گمان تے اترے

رزق سارا ”پور“ تے کہندے
فقر سارا دمان تے اترے

شعر پکھی نہیں چوگ تے آ گئے
لامکاں توں مکان تے اترے

میں مسلمان ہم تاپوں بتلیاں
او با کافر، ایمان تے اترے

اے خدا! اے جہان میڈا کئی
بندہ پہلے جہان تے اترے

میکوں نہ سٹا! تقریب وچ
کوٹکے دا اہتمام کرا

شیخے دا کاروبار ہے
اندھے دا اہتمام کرا

”ناز“ کوں ”شیرا“ ڈکھے گئے
جرگے دا اہتمام کرا

پاٹنی	سکا	چوٹا	ہا
نیل	تاں	واہندا	ہا
گھاٹی	گھاٹی	چھاں	ہائی
سیجھ	سنا	پیا	ہا
میں	چوری	ہگیا	ہم
اللہ	جاہگیا	چوٹا	ہا
پیریں	بھاد	پٹھی	ہائی
جنگل	نردا	چوٹا	ہا
پکھیں	مویاں	ہویاں	ہیں
بندہ	چیندا	چوٹا	ہا

بھونکیں تے آسمان دا رابطہ نہ رہ دہی
 خوف تے خیال دا اے سلسلہ نہ رہ دہی

دینواں اپنے ہونڈ دا آپ فرمسی اعلان
 شہر وچ کہیں وڈو دا شعبہ نہ رہ دہی

کتے تائیں جاگسیں توں سرحدیں دی لیک تے
 سرحدیں نہ رہ دہیں، اے ضابطہ نہ رہ دہی

تیڈے ساڈے نال جیرھا حادثہ تھیا ہا عینی
 او تاں سنگتی حادثہ ہا، حادثہ نہ رہ دہی

توں تے میں ”ڈرون“ تیں سمندریں کوں ڈیکھسوں
 درمیانی فاصلہ! اے فاصلہ نہ رہ دہی

پہلے سارے حوصلے گولوں اسان
اپنے اندر سوچلے گولوں اسان

خاں آندی رت دا تھیوے اکشاف
پڑھے لکھے قافلے گولوں اسان

آہن این مٹی تے تحریاں دی ہن
ریت دے او سلسلے گولوں اسان

دارتوں چُکھ ڈے جو اوندے بعد دی
کتنے چہرے سپتے گولوں اسان؟

این دفعہ واچھڑ دا موسم نال ہے
یارو! کمرے پک سلھے گولوں اسان

تویاں نسلاں اداں ہن تاں کیا!
ہستے مھوں نراں ہن تاں کیا!

اتنی تریہہ ہے جو ہنچھ میسر نہیں
تپڈے تھہ وچ گلاں ہن تاں کیا!

کورے کاغذ تے زخم سائیں دے ہن
سائیں اگر ناشاں ہن تاں کیا!

پکھی ہودن تاں پکھی واس آکھاں
بندے ہن پکھی واس ہن تاں کیا!

ہنن تاں میرٹ تے آڈھاں پوندے
کے وتی دے پاس ہن تاں کیا!

خاک دے بوتے ہوں کبھ کہتے
بھونیں تے بندے ہوں کبھ کہتے

دامن میڈا عکس ہے میڈا!
بھجھ دے سپے ہوں کبھ کہتے

رج کے پُٹھس ماء دھرتی کوں
خان دے مگرتے ہوں کبھ کہتے

پوہ دے پالے توں بچائے سی
چوک دے لٹڈے ہوں کبھ کہتے

لگدے آلس توں پاک تھی آئی اے
اماں دھرتی سچاک تھی آئی اے

لڑی حق تے جنون دی حد تائیں
پود ٹویں چلاک تھی آئی اے

بچھلی پندھری دی چندر مہیت ہے
رات مری! بلاک تھی آئی اے

ادندے شہر اچ غضب دی رونق ہے
اوٹی وتی اٹاک تھی آئی اے

میکوں لگدے مٹی انقلاب آئی
سوچ ہائیں دی تاک تھی آئی اے

وڈے ویلھے دا خواب آ سگدے
سوچ دا انقلاب آ سگدے

ابا شیروں بندوخ گھندا ہا!
ہن مئی گھن کے کتاب آ سگدے

ساڈے سارے سوال رد وی نہیں
کہنیں نہ کہنیں دا جواب آ سگدے

ثبت ہانویں تاں ذدگی ہانویں توں
متقی تھی گھیں عذاب آ سگدے

سکئی روہی دی ریت پڑھدے پیوں
ساڈی رت دا ثواب آ سگدے

جیویں اوندے ”لہور“ لکھاں ہن
اپنے تونے شباب آ سگدے

چرے دی اوقات ڈیندے
تھ دے شیشے ہوں کجھ کیجے

رزق اچ تونے کجھ نہیں کیا
فکر اچ تونے ہوں کجھ کیجے

ق

کو چدر ہا پھاسی لگپ گئے
وڈے ویلھے ہوں کجھ کیجے

آپ کون ڈیکھنی لو سکدے ہن
شہر اچ اندھے ہوں کجھ کیجے

فکر دی اجتا دا کیا تھیس؟
سوچ دی ایں خطا دا کیا تھیس

ہنیں دعائیں تے خیر نہیں آندی
خیر نہ آئی، دُعا دا کیا تھیس؟

شہر پورا اشارے تے پلدے
میں الانواں، الا دا کیا تھیس!

رات کالی روایت نہیں بھلدی
آ دہجے تاں اُشا دا کیا تھیس؟

میں ہاں یوسف تاں میکوں گھنسی کوئی
کہیں نہ گھدا، خدا دا کیا تھیس!

دڑی پکھ اے ستایا نہیں گیا جیکر
او چُپ ہوئی زولیا نہیں گیا جیکر

گزر گئے نسلیں وانگوں دس توپاں نسلاں
سزا تھیس پڑھایا نہیں گیا جیکر

میڈا چولا اندے اسان تے ہوئی
میڈا چولا بھکایا نہیں گیا جیکر

سیاہ رات ایچ حکومت قائم نہیں راہندی
پٹے ڈنہہ کوں بھلایا نہیں گیا جیکر

میڈی دتی اجاں ہک ڈیوا پلدا پے
میڈے تاں تے بھلایا نہیں گیا جیکر

سوچ دی سولی تے ساہ نکلے متاں
آپ تائیں آونک دی راہ نکلے متاں

بندہ اپنا انت ڈیہدے آپ تائیں
اُٹھے اندر اہٹی جاہ نکلے متاں

دوستو! جے خود نہیں مرناں آؤ، مجلوں!
اوندی وتی قتل گاہ نکلے متاں

نال دے جنگل کوں آکھو: ”جاگ پو!“
واہندے ہوئے دریا توں بھاہ نکلے متاں

علم دی انتہا وی نہیں ہوندى
بندے توں ماورا وی نہیں ہوندى

ٹوں سمندر دا ذکر چا پاندىں!
میڈے شہر اچا ہوا وی نہیں ہوندى

سانولا! گجھ تاں آپ سمجھا کر
گنگ رت اچا صدا وی نہیں ہوندى

کر بلا جسمیں دا ہے مجموعہ!
ذات دی کر بلا وی نہیں ہوندى

میڈا ہوونک اوئیں تاں سب کجھ ہے
کہیں کہیں دیکھے روا وی نہیں ہوندى

ہلکے ہالو! سُئی لگی چھاں ہولو!
ہئے وا گھر ہے کرایہ نہیں پلدا

کتی نسلیں توں اکھیں نہیں پلدا
تھ دے شیٹے توں چہرہ نہیں پلدا

نلا اسان! میڈو کیا ڈیکھوں؟
شاید روزی وا وعدہ نہیں پلدا

ساڈے کیجے سُئی دریا گھن کے آ
تھ دے پھلو تے تونہ نہیں پلدا

سانولا! کوئی ڈوجھی آیت بھیج
بندے توں میڈا کعبہ نہیں پلدا

لازم ہے گجھ، شراب لازم نہیں!
شاعری لو شاب لازم نہیں!

روشنی تاں غریب گھن آمدن
روشنی لو نواب لازم نہیں

ٹوں سمجھدیں، کتاب لازم ہے
نہیں سمجھدا، کتاب لازم نہیں!

کامیابی لو سُئی مجاہدہ کرا!
کامیابی لو خواب لازم نہیں

عشق وچ ہک نماز منجھی ہے
جیتدا ہووے ثواب، لازم نہیں!

میڈی مرضی میں جیکوں رات آکھاں
اج میڈا انتخاب لازم نہیں

تاں دا نگران، گجھ نہوی کیتا!
نیلا آسمان، گجھ نہوی کیتا!

ٹوں جے چاہویں تاں روشنیاں ہوسن
کوہ سلیمان! گجھ نہوی کیتا!

صرف ہک پل تے او وی سائیں بعد
میڈا مہمان، گجھ نہوی کیتا!

میں تاں بندہ ہاں ترکتھی دنیا دا
ٹوں پڑیں بھگوان، گجھ نہوی کیتا!

کیتا ہوشا؟ لاہور کیتے گجھ
تونسہ دیران، گجھ نہوی کیتا!

کوئی مثبت شباب آسی تاں گجھ تھیںسی
میڈی ہتھجھ دا ثواب آسی توں گجھ تھیںسی

معاشی انقلاب ایویں تاں نہیں آندا
شعوری انقلاب آسی تاں گجھ تھیںسی

ٹویں نسلیں دے لکھ اچ پیچے دی جاہ
قلم، بستہ، کتاب آسی تاں گجھ تھیںسی

میڈی بھوئیں تے سیاہ ڈنہہ کوں اندھارے دا
کرن گئی احتساب آسی تاں گجھ تھیںسی

اے کیا ہے؟ کیوں ہے، کے تک ہے؟
سوائیں دا جواب آسی تاں گجھ تھیںسی

کافر زت اچ کعبہ ڈیکھے، تھی تاں سگدے
اندھے ویلھے شیشہ ڈیکھے، تھی تاں سگدے

فجریں جیندے حکم تے شہر بدر تھے ہاسے
شامی ساڈا رستہ ڈیکھے، تھی تاں سگدے

بھلدے باغ کوں بھائیں لانوں والا بندہ
میر تے پک گلدستہ ڈیکھے، تھی تاں سگدے

اللہ کرے دھرتی دا مزدور، یارو!
اپنے ہال دا بستہ ڈیکھے، تھی تاں سگدے

میڈا سانول، میڈا قاتل، قتل دیوچ
مار کے میڈا چہرہ ڈیکھے، تھی تاں سگدے

لفظ ٹسین، خیال سنا چے
فکر کوں ہے زوال سنا چے

جاگدے دی جواب نہیں ملدا
اجتاجا سوال سنا چے

ابا مزدور اے کھر گھن آسی
ایں دلا سے تے ہال سنا چے

شاید کہئیں ویلھے باہر آ ویسی
اندر اندر مال سنا چے

بعد تخلیق دے تھکیرا تھے
سچی دھرتی دے نال سنا چے

مجھ یا سوچ! ایں نہیں تھی سگدا
یا خدا! سوچ، ایں نہیں تھی سگدا

شیر کھا کے دی اپنا سوچیں توں؟
شیر دا سوچ! ایں نہیں تھی سگدا!

بندہ پچھلے جنم دو دیندا پئے
سانولا! سوچ! ایں نہیں تھی سگدا

ساڈے شیر اچ معاشی بھیج ترٹ پئے
آسرا سوچ، ایں نہیں تھی سگدا

میں اندھارے کوں سوچلا آکھاں؟
تھیںسی کیا؟ سوچ! ایں نہیں تھی سگدا

فکری امکان، دوست ہوندے سائیں
علم انسان دوست ہوندے سائیں

اپنے وجدان تے بھروسہ کر
اپنا وجدان دوست ہوندے سائیں

جیرھا انسان تھی کرائیں ملدے
ہوندے بھگوان، دوست ہوندے سائیں

چٹی بھوئیں تے بلائیں کوں روکی پئے
نیا انسان دوست ہوندے سائیں

جیرھا ادراک توں لہا گھتدے
گلدے ارمان دوست ہوندے سائیں

پوہ دے پالے کتوں بچانواں، ہے اجازت؟
اپٹا چولا تیکوں پانواں، ہے اجازت؟

تائیں فظ رعیت دی روٹی نہیں گھسی!
میں تیکوں شیشہ ڈکھانواں، ہے اجازت؟

میں ٹیٹے، اسان تے تا ہے مٹی؟
بھوئیں کتوں بارش دسانواں، ہے اجازت؟

اپٹے شہر اچ آپ کون ڈسدا نہیں مٹی
چندرکوں بھوئیں تے لہانواں، ہے اجازت؟

پراٹی رت دا قصہ کون پڑھدے؟
گزر گئے دا اے نوحہ کون پڑھدے؟

غریبیں کون رقم کرا لوک پڑھسن
دوڑے سائیں دا قصیدہ کون پڑھدے؟

میڈی دھرتی ہے محرومیں دا دفتر
میڈی دھرتی دا چہرہ کون پڑھدے؟

اتھاں محشر ہے، ہر کوئی آپ غرق اے
اتھاں کہنیں دا فسانہ کون پڑھدے؟

اتھاں آندے جنم کون پڑھ گھدا گئے!
پروتھے بچھ دا سینہ کون پڑھدے؟

اندھارے کولوں امان ڈیسی
بلال آ گئے اذان ڈیسی

ٹوں مگ تاں سی ایں فقیر کولوں
جنم تاں گجھ نہیں جہان ڈیسی

جیرھا ایں چپ توں زمین گھس ہئے
او سر تے گئی آسمان ڈیسی

اے فکر ایویں نہیں پاس تھیدی
اے فکر گئی امتحان ڈیسی

او شخص انکار دا ہے عادی
یعین دیوچ گمان ڈیسی

ٹوں شعوری طور تے تاں مر چکیں!!!
یار دی بری منانواں، ہے اجازت؟

میں تپڑا قیدی، مشقت ڈے میکوں!
جیل دے پکھی پڑھانواں، ہے اجازت؟

میں لکھیے ہٹی زبان اچ سانولا!
ہک سپارا پڑھ سٹانواں، ہے اجازت؟

میڈے اندر ہک ہٹی دنیا وی ہے
اوندے بارے گجھ ڈے سانواں، ہے اجازت؟

شعور کوں احترام ڈیسی
زمانہ لفظی انعام ڈیسی

دقا دیں رسمیں کوں سانجھ رکھ توں
او شخص ہک ڈیہہ ملام ڈیسی

اگر اندھارے دا ہے پیہر
ضرور دھرتی تے شام ڈیسی

اے تھھ نماشاں دے بعد اُبھریے
پتہ نہیں کیتجھا پیام ڈیسی

جیکر پڑھائس نہ اہٹی دی کوں
تاں ماء اُچھے غلام ڈیسی

انقلابی شعور ہوندا تاں
تسا انسان جاگ پوے با

کاٹی بدلی دی ہم کے دی پوندی
اہٹی گزارن جاگ پوے با

بھوئیں تے کہیں ایتجا شعر نہیں آکھیا
نیلا اسان جاگ پوے با

اوندی ضد ہے جو پائی وچ کھپڈاں
اکھ دا مہمان جاگ پوے با

تسی لپٹے مٹا تے نہیں دل آئی
کوہ سلیمان جاگ پوے با

صرف سو سال دے پرو سوچوں
یارو پاتال دے پرو سوچوں

اوندی دتی دے پال دین تاں پال
اپنے ہر پال دے پرو سوچوں

کال تاں صرف فکر دا ہوندے
رزق دے کال دے پرو سوچوں

کتنے معصوم جسم اوچھے بن
ریشمی شال دے پرو سوچوں

عکھمدی ہوئی پال انت رُک ویسی
عکھمدی ہوئی پال دے پرو سوچوں

پکے کمرے دج آ گئے ہیں
آپنے کھیسے دج آ گئے ہیں

راتیں چدر کہانی سٹھوں!
مجھ دے رتے دج آ گئے ہیں

آپنے شیشے آپ کون مگرین
انجھے چلیے دج آ گئے ہیں

پڑھ سگدیں تاں پڑھ گھن ساکوں
میڈے بستے دج آ گئے ہیں

سک گئے تیل، ابلاغ نہیں سکا
گلدے تونے دج آ گئے ہیں

اے شہر پورا ضرور لگدے
مگر کوئی اندر ادھر لگدے

جنوں خیائیں دی نینس کیتے
خرد ہوں باشعور لگدے

ٹوں روز شامی نراض تھیندیں
بظاہر کیندا قصور لگدے؟

جتھاں ہے آتش فشاں دا خدشہ
انا دے موئی کوں طور لگدے

لگدے نلکدے پل وچ ہے
سورج اندھی ڈل وچ ہے

رکھی ریت کوں کیا سمجھی؟
ہوں گجھ تونے م وچ ہے

جانیں توں جان دا اولائیں
زورج اوندی اردل وچ ہے

میں چنچھدا ہم آندے کل دا
او تاں گزریے کل وچ ہے

چہرے مھوں آکھی ہگئیں!
چہرہ میڈی نھل وچ ہے

زود رنج ہے مگر ادھورا نہیں
دوستو ہم سفر ادھورا نہیں

آ میڈے اُنس دی زیارت کر
توڑے ہے مختصر ادھورا نہیں

روشنی اِٹا راز پا گھسی
روشنی دا سفر ادھورا نہیں

میڈے شیخے دے گھر کوں ہارے دس
میڈا لکھیں دا گھر ادھورا نہیں

میڈے اسمان تے گریہ ہے، آ!
میڈا پلو ہے سفر ادھورا نہیں

اِس نہ تھسی سحر ضروری ہے
فکر تبدیل کر ضروری ہے

اِپنے اندر دے تاک کھولی رہ
کھا کمرہ ہے در ضروری ہے

ٹوں پیسیر نہویں براق آوے
پکھی سہی، ہم سفر ضروری ہے

دیا اندر ہے باہر پُچو ہے
پہلے دیا کوں تر ضروری ہے

پاک نہیں آندی ہنچھ باہر آں
تے ہیں چشم تر ضروری ہے

سُنی لگیں تاں میڈی مہربانی
پالھ ہے مختصر، ضروری ہے

فکر دا جہان ڈے گیا ہے عُئی
شعر کوں زبان ڈے گیا ہے عُئی

ہنسی میڈا خدا ہے بھونیں دی بھیرو دج
بھونیں تے آسمان ڈے گیا ہے عُئی

پاٹی تے لکھیا کھڑا با بیاس ہے
ریت دا طوقان ڈے گیا ہے عُئی

سیڈی وتی رات دل نہیں آدھی
روشنی تے جان ڈے گیا ہے عُئی

لفظ ہنس لحاظ دے غلاف دج
حرف کوں امان ڈے گیا ہے عُئی

ہک عہد دا شیشہ گول آیاں
میں اپٹاں چہرہ گول آیاں

کائنات ہنسی راز نہ رہ دیسی
کائنات دا خاکہ گول آیاں

اُدوں روشنی توں گجھ راز گھنوں
عُئی چدر ہنس رستہ گول آیاں

میں اپٹے حصے نم آیاں!
میں اپٹا حصہ گول آیاں

توں خواجے، خان دے تونے دس
میں ”فکر“ دا تونرہ گول آیاں

اٹھی اٹھی وار ہر مٹھی چائی ودے
جسم ہے دیوار ہر مٹھی چائی ودے

پاہرہ ہے ادراک مقل دا نصیب
اندر دس اسرار ہر مٹھی چائی ودے

وقت دے ”حلد“ ولا فتویٰ گھدے
پتھر اج ڈو چار ہر مٹھی چائی ودے

اپٹے اپٹے خول وچ پابند ہیں
ذات دا اتار ہو مٹھی چائی ودے

برد بنگے لوک زل ہئے شہر وچ
سر مٹھوں دستار ہر مٹھی چائی ودے

مصلحت دا پیام تھی جیکر
سوچ، مری، غلام تھی جیکر

رات مقل دا منہ نہ دل پُٹھی
روٹی، بے نیام تھی جیکر

تہڈی کائنات سب سول پوی
مڈے مال ہم کلام تھی جیکر

شیشے ہک پئے دی اول وچ لکسن
اوندی تصویر عام تھی جیکر

رودہ دی چوٹی توں بچھ اُبھار آساں!
شام توں پہلے شام تھی جیکر

اندر دے بخداد اچ پے ہئے
شور انا الحق دا کجھ تھیسے

پرلی کنھی آپ کھڑے ہیں
جھاگی بھل دریا! کجھ تھیسے!

میں کیوں ہنسی بھونیں کون چھوڑاں؟
آسی آپ خد، کجھ تھیسے

ہئے دی پر تے ہئے دا ناں ہے
اٹا درخت بلا! کجھ تھیسے!

کھیر دی رات کون ہمدے آہن
ٹوں دی چاک پیا کجھ تھیسے

کالی رات دے آخری ساہ ہس
اٹے شہر اٹا کجھ تھیسے

آپٹے جھے دی موت مار آیاں
دیتے بچھ کون دلا اُچار آیاں

توں نہا! میڈی کیوں گزری ہے؟
جیوں گزری ہے، میں گزار آیاں

دل دے شیٹے تے داغ لگدا ہا
اندی تصویر اچ اتار آیاں

روشنی دا پیام پڑھدے پٹن
اندھی رت اچ غزل سنوار آیاں

شہر وچ میڈے علاوہ پئے دی دین
پہلے دین گجھ لوک باغی تھے دی دین

بھیڑ ہائی مردہ پرستیں دی ایتھاں
چاتے گگن گجھ لوک حالی پئے دی دین

وقت، شے، لاشے دا لکھدا پئے حساب
شے پئے پھرون ہوں لاشے دی دین

میڈے موسم دین! توں ہانویں! ہنق نہویں!
توں جیرھے موسم گولیندیں، گئے دی دین

قاتے فکر تیں فوکس، کر ڈے
سوچ دا چدر لہا! گجھ تھیسے!

گھر وچ ڈیوا ہال کے یہ نہ!
بجھ کوں بچل ڈکھلا! گجھ تھیسے!

آپ کتاب نہیں، آپ نہیں قاری
آپ کوں پڑھا! سٹوا! گجھ تھیسے!

دھرتی نال اکیدا رہ گئیں!
اپنے نال آلا! گجھ تھیسے!

پاہرہ عہتی نہیں سٹدا کہنیں دی
اندر شور مچا! گجھ تھیسے!

فکر کوں فاتحہ پلیندے یاد رکھا!
شیشے کوں چہرہ پلیندے یاد رکھا!

خواہ مخواہ نفرت کریدیں میں کوں
شہر کوں قصہ پلیندے یاد رکھا!

قصہ کہیں گزریے جنم دا جبر با
کون اج قصہ پلیندے؟ یاد رکھا!

کعبہ نہیں بندے پلیندا، سانولا!
کعبے کوں بندہ پلیندے یاد رکھا!

توں پلیندیں کاغذیں دے پیٹ کوں
شہر کوں تونہ پلیندے یاد رکھا!

بندے کولوں کیوں نفرت تھی سگدی اے
بندے نال تاں صرف محبت تھی سگدی اے

اماں دھرتی! زمیں سوہی اندر آ دہج!
ہڈی خاطر اتنی چاہت تھی سگدی اے

لازم نہیں جو اکھ توں پوتھیے ہک پے ہکن
اپنے اندر کوگی حسرت تھی سگدی اے

بھاء لانواں، احساس اپٹے کوں بھاء لانواں
دل تاں ڈوگی خوب دکالت تھی سگدی ہے

آکھ کے باغی، وڈی تسکین ڈے گیا ہے عُئی
بے زمین شخص کوں زمین ڈے گیا ہے عُئی

میڈی اکھ دے صحرا وچ دریا جاگدے تاں کیا
خالی خت مکان کوں کلین ڈے گیا ہے عُئی

”بخل“ دی لمی کندھی پہہ کے شام ڈیکھ تونے دی
اللہ سی اے خوب صورت ”مسین“ ڈے گیا ہے عُئی

بر عُئی اپنٹے چہرے کوں آپ ٹم کے بندر ہے
زخم میڈے شہر کوں حسین ڈے گیا ہے عُئی

مجھ
زندگی
اپاچ
دا
لوک
ذکر
ہن
ہا

ذکر
روشنی
ہا
دا
”تکلیب“
ذکر
ہا
ہا

”فیض“
شاعری
دی
دا
کوئی
ذکر
ہائی
ہا

”فکر“
تونسی
دی
دا
عُئی
ذکر
ہائی
ہا

ماواں
بے
ہن
وی
”تقدوز“
دا
دیاں
ہا

پہلے ہن مجھ غیر، ہن اپٹے دا جبر
ساڈی وتی ہے یا ویلھے دا جبر

پال مجھے پان میں بخشا گیاں
آہٹی راہی کھا لےھے کعبے دا جبر

آ میڈے سینے تے کہدی شام آ
بھوکلاں ہے میں میڈے ھے دا جبر

اج دے حرف ہن قید کل دی جیل وچ
شعر سہدا پے اہاں قے دا جبر

اج میڈی روح کوں وڈی تکلیف ہے
زخم ہے اندر یا ہے چولے دا جبر

قطرہ قطرہ دریا تھے
روح دی ریت اج سپا تھے

اللہ ادبیں اللہ ہے
بندہ اللہ جوگا تھے

جیکوں تھے ادراک اپٹاں
اڈو شہر اج کالھا تھے

”کیبا“ نال ”کوویرا“ آئے
”کاگو“ دے وچ ”لومبا“ تھے

گزیے سال دا پڑکا ہا
آندے پال دا چولا تھے

کوئی نزدیکہ دور نہیں رکھدا
بندہ پورے ادھور نہیں رکھدا

کیوں کوہ ندا تے آزاں تیں؟
بہنی تاں موئی وی طور نہیں رکھدا

بے شعوری دے زخم اہٹی جاہ
میکوں اپٹاں شعور نہیں رکھدا

ادکوں اندھا سمجھ زمانے دج
جیرھا جسمیں دا نور نہیں رکھدا

میڈی ماء دی دُعا شہادت ہائی
میڈا قاتل قصور نہیں رکھدا

ظرف دی دھرتی دج کے ٹر ہئے
اہٹی شاعری دج کے ٹر ہئے

نفرت دی ہے اندھی دوزخ
کٹاں جنتی دج کے ٹر ہئے

ڈاڈا بستے دا با دشمن!
ابا جنتی دج کے ٹر ہئے!

ویسھے اُنت قاضا بدلے
سورج دھی دج کے ٹر ہئے

اُنس اپنے انجام کوں پہنچے
راؤل تھی دج کے ٹر ہئے

مجھ وی نہیں تھیندا مگر تھیندا وی ہے
اوندے شیر اچ دنج کے ڈر تھیندا وی ہے

صرف منہ نہیں کہندا، کہندی شام کوں
ہوندے جے پلو تاں تر تھیندا وی ہے

علم دا تھیں اُشا دھرتی اُتے
حرف جیکر معتبر تھیندا وی ہے

مجھ میڈی اہٹی کہانی کرب ہے
مجھ اُون کافر دا اثر تھیندا وی ہے

ڈیکھوں مزدور دے گھر روشنیاں!
چندر جیکر ہم سز تھیندا وی ہے!

باڑ دے وچ ہے ڈندو ژکا لوکیں کوں
سردی وی تصدیق تاں تھیں کہیں ویلھے

میں ہنویں اسان توں آیاں دھرتی تے
دھرتی وی تصدیق تاں تھیں کہیں ویلھے

تائیں جیکر انکار دی عادت نہیں چھوڑی
دل تپڑی وی تصدیق تاں تھیں کہیں ویلھے

شاعر دی تصدیق ضروری نہیں جیکر؟
شاعری وی تصدیق تاں تھیں کہیں ویلھے!

آہن بچھ ہک رات دا سینہ حیر کے آئے
دھی وی تصدیق تاں تھیں کہیں ویلھے

سر دے سانویں وار ہے جیکر ہووے پئی
ڈو مونہی تلوار ہے جیکر ہووے پئی

دل اوندے ادراک تے شیشے تک ڈیسوں
پتھر دی دیوار ہے جیکر ہووے پئی

نال دے روہ اچ سونا سانجھا لاقھا ہے
اندھی محنت سرکار ہے جیکر ہووے پئی

میں اوندے اتار دا آدر کیتا ہے
دستی بے اعتبار ہے جیکر ہووے پئی

لفظ مگدن، خیال مگدن کیا؟
اکھ دی کیں دا نکال مگدن کیا؟

ڈکھ سگدیں؟ تاں تھولا اِنے ڈکھ!
ساڈی دستی دے ہال مگدن کیا؟

میں ہاں لہی دی پناہ دا پہلا پل
پل دی وقعت توں سال مگدن کیا؟

میڈے سگتی پرتھے قصے لکھ!
شاعری دا زوال مگدن کیا؟

جبر دے سارے حوالے چائی ددے
پک ”مینا“ سمجھ لو تالے چائی ددے

میں جیندے رستے تے اکھیں رکھ ڈتیں
او میڈے پیریں لو چھالے چائی ددے

کنبوی دے وچ مر نچن دا شوق ہنس
ہاڑ دیوچ پوہ دے پالے چائی ددے

اپنے سر چاندی ہے ترماں سن چکی
ہنس میڈا چو میڈے والے چائی ددے

سوچ دے آسمان توں نکلے تاں ہے؟
شاعری وجدان توں نکلے تاں ہے؟

پہلے کون تاں وار تے پتے اسان
دل کوئی ”مہران“ توں نکلے تاں ہے؟

ٹوں، اسان تحریک دا حصہ تاں ہیں
حرف عمی ایوان توں نکلے تاں ہے؟

کون پڑھدے ”یے“ تائیں تحریر کوں!
گالھہ کوئی عنوان توں نکلے تاں ہے؟

دہیرے کوں وڈا آہدے تاں آکھے پیا
سمندر آشنا آہدے تاں آکھے پیا

خلا تقسیم دی، نسلیں دی بالکل نہیں
او نسلیں دا خلا آہدے تاں آکھے پیا

میں بندے کوں خدا توں پہلے سمجھداں
او بندے کوں خدا آہدے تاں آکھے پیا

میں ہر کہندے ہوئے تھ دے مال کیوں کہواں؟
او ہر تھ کوں دلا آہدے تاں آکھے پیا

میکوں گہدے اندا وجدان خالی ہے
اندھارے کوں اُشا آہدے تاں آکھے پیا

ادھوری جھانیں کہانی ہے تاں شاید ہوسی؟
مکان ایچ لامکانی ہے تاں شاید ہوسی؟

میڈی نرت اچ اے بندہ بھونیں دی شے گہدے
توں آہدیں آسانی ہے تاں شاید ہوسی؟

ایویں گہدے کہ تھ نرتے برابر ہے
نماشوں کوں جوانی ہے تاں شاید ہوسی؟

میڈا ادراک ہٹی آرزو نھل گئے
اے میڈی مہربانی ہے تاں شاید ہوسی؟

فتا شکیں کوں ہے چیزیں کوں بالکل نہیں
اے سسٹم سارا فانی ہے تاں شاید ہوسی؟

اوندے چہرے تے داغ دس یا نہیں
آ تاں ہگئے چندر گھر پرایا ہے

اہٹی منزل تے کیوں چنھیں ٹوں؟
گُردا ٹوں بھیں، سفر پرایا ہے!

اپنے کنبے دے ہال مردے پن
گُدا ایویں ہے تھر پرایا ہے

اوندی دل دل مثال کیوں ڈھیریں؟
ہے تاں سہی معتبر پرایا ہے

اوندیں نسلیں کوں اپٹاں ڈر کھا ہگئے
ساڈیں نسلیں کوں ڈر پرایا ہے

آتما گھن کے ندا بخشہ ہگئی
جسم دی کوگی ادا بخشہ ہگئی

تونسے کوں کندھی تے تا رکھ ڈتے
روتی کوں مٹی ہوا بخشہ ہگئی

اوندی دتی کوئی حاتم نہیں تھیا
اہٹی دتی کوں گدا بخشہ ہگئی

اوندے عہد اچ باغی ہک یا دی ہا
میوں جیون دی سزا بخشہ ہگئی

من دی میت دا کوئی شمشان نہیں
روح دی گنگا کوں سوا بخشہ ہگئی

جسم شیشے، روئے پتھر ہیں
اوندی دتی دے بندے پتھر ہیں

مجھے پائس دا مجھ نہوی سوچا!
سانولا! میڈے چھتے پتھر ہیں!

مہندی لاہن توں پہلے وس پودن
اوندے ہتھیں دے جتنے پتھر ہیں

روشنی دے رقیب رہ ویدن
شیشہ کالا ہے، پٹے پتھر ہیں

میڈیں پیریں دو شالا خیر ہودے
نکا رستہ ہے، وڈے پتھر ہیں

لفظ زنجی، خیال زنجی ہیں
میڈیں جیکر تاں حال زنجی ہیں

چکرن؟ اپنے وبال وچ غرق ہیں
لوک ہیں ساڈے مال، زنجی ہیں

اللہ کرے کہ رل کے دل کھیڈن
ایں محلے دے ہال زنجی ہیں

ذہن وچ ہیں تاں خون رسدا ہے
کانڈیں تے کمال زنجی ہیں

اپنے پیرے نہیں آپ ٹر سگدے
اپنے سارے سوال زنجی ہیں

پٹے پلو تمں رتا دیا ہے
اہٹی اکھ دے نکال زنجی ہیں

محبت لازمی ہے، پیٹ سانویں نہیں!
 نہوی سمجھا! محبت آکھ کے چُپ آئیں؟

تہڈا چہرہ ادھورے، پورے شیشے دھج
 ٹوں! یں شے کوں بصارت آکھ کے چُپ آئیں!

بغاوت لفظ دی حد تک تاں گجھ دی نہیں
 بغاوت، بس بغاوت! آکھ کے چُپ آئیں؟

غلامی کوں نفیعت آکھ کے چُپ آئیں؟
 خدا ترسی کوں قسمت آکھ کے چُپ آئیں؟

خیائیں کوں رقم نہیں بر قلم کیتی
 غزل کوں ٹوں معیشت آکھ کے چُپ آئیں!

تہڈے جھے دیاں ساریاں روشنیاں چا گئے
 اندھارے کوں سخاوت آکھ کے چُپ آئیں!

اوندی معصوم صورت دے اگو گجھ ہے؟
 اوکوں معصوم صورت آکھ کے چُپ آئیں!

موت لکھ چھوڑی ہے کاسہ نہیں لکھیا
شعر کوں روزی دا حصہ نہیں لکھیا

استغاثے وچ سزا دا ذکر ہے
میں کڈاؤں استغاثہ نہیں لکھیا

دوستیں دے نال باقی کجھ وی نہیں
اختلاف، اے ہے جو قصہ نہیں لکھیا

ہنجمہ ہے صدقہ پرانی تہذیب دا
ہنجمہ کوں میں اکھ دا صدقہ نہیں لکھیا

میں دلوں شیشے دا کیجے احترام
میں کہیں پتھر کوں شیشہ نہیں لکھیا

تا دامن چوہ منگدے؟ سوچ!
اج دا انسان چوہ منگدے؟ سوچ!

نظراں کیجھے نظارے منگدیاں ہن؟
اٹا وجدان چوہ منگدے؟ سوچ!

کجھ سوچیں ناں سب سوول پوی
کوہ سلیمان چوہ منگدے؟ سوچ!

اٹا گرنا لہا کے ڈے چھوڑیے
موتجھا کنتھان چوہ منگدے؟ سوچ!

پاٹی منگدا ہے! اکھ سمندر ہس!!
یا مہمان چوہ منگدے؟ سوچ!

نیا انسان برتے کیوں کھڑ پگئے؟
نیا انسان، چوہ منگدے؟ سوچ!

دشت ہے یا شہر ہے، گجھ ہے تاں سہی
کو چھیاں قہر ہے، گجھ ہے تاں سہی

نہیں نظردی بھاہ کناریں تے مگر
پوہ دے وچ جو کبر ہے، گجھ ہے تاں سہی

اوندے اندر خلق دے کئی مُلک ہن
جسم ہے یا دہر ہے، گجھ ہے تاں سہی

موسیں دا مُہت اکھ نہیں رکھ سکی
شہد وچ کیا زہر ہے؟ گجھ ہے تاں سہی!

دقت کوں میٹاں تاں نہیں لگدیاں مگر
صدیں سانویں پھر ہے، گجھ ہے تاں سہی!

ریت تے لکھیا ہے؛ توں نہیں ماء میڈی
ریت تے میں تیڈا حلیہ نہیں لکھیا

میں لکھیں مزدور دیں پائیں دے ڈکھ
وانسرا دا عمنی قصیدہ نہیں لکھیا

میڈی مجبوری سمجھ یا لا جکانی!
زہر کوں ماکی دا ذائقہ نہیں لکھیا

کئی دفعہ اوں قتل کیتا ہے میکیوں
میں اوندی مرضی دا قصہ نہیں لکھیا

حیف! اوں کاتب کوں نہیں پائیں دے تاں
پیلے لکھیا ہے بستہ نہیں لکھیا

رنج ہوئیں توں میڈے ادراک تے
میں تیڈی مسند کوں کعبہ نہیں لکھیا

پہلا بیجہ آخری نماشاں کیا؟
اپنے سادہ سن ہوا دیاں لاشاں کیا؟

کھلی کونل دی سوک کھا گئی اے
زودیاں آندین اداں عاشاں کیا؟

پیریں نھوں سفر کریدا پئے
سوت دے نال ساڈیاں باشاں کیا؟

چہرہ ہوندا تاں شیشہ ڈہدا میں؟
چہرہ کائینی تاں دل خراشاں کیا؟

اپنے اندر اودا مجسمہ ہے
سارے عالم دیاں سک تراشاں کیا؟

سوچتے افسوس ہے، نقصان تاں پہلے دی با
زخم دس تحریر دے عنوان تاں پہلے دی با

ہنسی اگر مجھ سوچا ہی تاں سوچی ہنسی ذات لو
صرف تاں دامان دے دامان تاں پہلے دی با

کیا تھیا ہے دوستو؟! میں چند دے احساس کوں!
چندراکھ دے گھر دے وچ مہمان تاں پہلے دی با

ڈوہیں پاسو حصے سانویں رات توں چالھ نہیں
نفرتم دی بھیر ہی، امکان تاں پہلے دی با

سانولا! اوراک دی پرلی ہگھی دے پاند تے
لفظ کیوں دس وجد وچ وجدان تاں پہلے دی با

”گیتا“ تے قرآن و جمیر انیس، جمیر اذات دے
گیتا سادہ دی سانجھ ہے، قرآن تاں پہلے دی با

علم آخر امام تحصیل
شعر دا احترام تحصیل

جیدی گول اچ سرتے نکھتاں
اد لازمی ہم کلام تحصیل

خدا فلک تے نہ رادھا راہی
خدا دا بھونیں تے قیام تحصیل

نماشان ٹوریں بُھری اُترسی!
اُور دیکھا دوام تحصیل!

غزل ہے آفاق دا سنیما
جہم جہم دیا پیام تحصیل!

ہیں تاں سہی گجھ خیال، خود کشی کر ہگھن
کعبے دیوچ بلال خود کشی کر ہگھن

باہر آندے تاں قتل تھیندے ہن
باہر نہیں آئے سوال خود کشی کر ہگھن

دین داری دا یکیل کھاندا ہا!
ساڈی دتی دے مال خود کشی کر ہگھن

ایں محلے تے رب دی رحمت ہے
بکھ کتوں کتنے ہال خود کشی کر ہگھن

ٹوں ایں لچلے دی لاش کوں روندیں
اتھاں آندے ہوئے سال خود کشی کر ہگھن

اکھ دے وچ بیٹھے مگر ڈسدا تاں نہیں
ہے پیا کجک ہم سفر ڈسدا تاں نہیں

میڈے اندر کجک سمندر جاگدے!
ہولے ہولے آپ تھر، ڈسدا تاں نہیں

ڈر تاں اپنئے من دا عکسی احساس ہے
ڈکھ کے ڈردا نہیں ڈر، ڈسدا تاں نہیں

سوچوں تاں ہر شے دے وچ ڈسدا ہے او
ڈکھوں تاں! ہے مختصر، ڈسدا تاں نہیں!

چندر ہے تھلی دا پر ڈسدا کھڑے
کیا تھیا؟ تھلی دا پر، ڈسدا تاں نہیں!

شعر کون، شاعری کون کیا آکھوں؟
انت ہے آگئی، کون کیا آکھوں؟

در تے دریا ہے، دوتی دی ہے!
سیک وچ دوتی کون کیا آکھوں؟

بھونیں بکھ تاں خوش قافل ہے
اے جھانیں شانتی کون کیا آکھوں؟

میڈے اندر سا کے نامیں ڈسدا!
میڈی ایں خود سری کون کیا آکھوں؟

آپ کون اپناں آپ نہیں ڈسدا!
شہر دی روشنی کون کیا آکھوں؟

باہر دی ہر ہاری کوں ابلاغ پڑھا
اندر دی کائنات کوں ایویں آکھے سے

کتیاں حینساں آئن خیال خزانے کوں
لفظیں دی خیرات کوں ایویں آکھے سے

کیویں چڑھدے جن کوں پھاسی لا کے آئن؟
تاریں دی بارات کوں ایویں آکھے سے

بندہ ہنٹی بھونیں دے بھاک دا ضامن ہے
اللہ سائیں دی ذات کوں ایویں آکھے سے

ہنٹی سوجی سورج روکنی میڈے دس دج نہیں
کال نکالی رات کوں ایویں آکھے سے

پاشی دی لاش ریت دے سینے تے ہنٹی دی ہے
اندر دا سیک بون دے پالے تے ہنٹی دی ہے

شاید کھڑا ہیں قفل دا دتس رواج با
ہک زخم دا نشان! ایں چولے تے ہنٹی دی ہے

میں رزق دی دُعا منگاں، میڈا مزاج نہیں
ہے فکر دی بارش اُویں! تونے تے ہنٹی دی ہے!

ہک شخص قید تھی گیا چہرے دے جرم دج
ہک داغ کالی رات دا شیشے تے ہنٹی دی ہے

پہلے تاں سخت جرم ہا! کاپی، قلم، کتاب!
ہک شخص رنج ہال دے بستے تے ہنٹی دی ہے

اپنے ہووڻ وا آپ ضامن تھی
اپنے ہووڻ دی بھیک کیوں منگدیں؟

ہنچھ دریا ہے اکھ دے پردے دج
اکھ کون دھوڻ دی بھیک کیوں منگدیں؟

تپڈے رووڻ تے کتنے چندر آسن
روز رووڻ دی بھیک کیوں منگدیں؟

پندھیں پوڻ دی بھیک منگی کر!
پیریں پوڻ دی بھیک کیوں منگدیں؟

قحاضے عین ناں لفظیں دے خیائیں دے قحاضے بن
جواب من مر کے باہر آنون سوائیں دے قحاضے بن

ٹوویں نسلیں کون صوفی وا سنیا ڈے کے وندلاو!
ادب دے اے قحاضے عین، دلائیں دے قحاضے بن

ٹوں ہک اچ روشنی گھن آئیں کہ ہک ہی آپ کون ڈیکھوں
سیاہ رت ہے، سوا نیزے تے سائیں دے قحاضے بن

بیاری عینے دی قربانی جے ہے ناں خود چلوں مقل
چلو ہک سال سہی، گنگ دام مائیں دے قحاضے بن

کھلونے عین کتاباں، مس، قلم، کاہی تے ہک بستہ
اگر پورے کریں وتی دے ہائیں دے قحاضے بن

گندے ویلھے قصور نہیں چنچھدا
مال اپٹا ادھور نہیں چنچھدا

اج دا موسیٰ تاں اٹھی گول اج ہے
اپٹا چنچھدا ہے، کور نہیں چنچھدا

کیرھے احساس تے اتر آئیں ٹوں
شعر کولوں شعور نہیں چنچھدا

ماخدا کوں پتہ نہیں کیا تھی گئے
بڈدی پری دا پور نہیں چنچھدا

لفظ دی نہیں خیال دی وصف اے
اپٹا ہووڻ کمال دی وصف اے

کھل دے موسم کوں رنج کے روگھندے
میڈی دتی دے ہال دی وصف اے

گندے ویلھے قصور نہیں چنچھدا!
عید تے گندے مال دی وصف اے

مارک آیا با زندگی ڈے گئے
اے تاں سگتی مجال دی وصف اے

